

WHO SETTLED THE ACCOUNT?

OPERA · THE LEGACY

FERDINANDO FREGA

WIE HET DIE REKENING VEREFFEN?

Oom Warren, Wall Street en die skuld wat geen balansstaat toon nie.

Op ’n Septemberaand, met my sleutelbord verlig en die see wat stil teen die rotse onder die venster breek, het ek my afgevra of oom Warren werklik sy uittrede voorberei.

Ek het dit nie uit ydelheid verbeel nie.

Ek het dit gedink omdat die syfers, die regte syfers, lank gelede opgehou het om die storie te vertel, en in Omaha weet hulle beter as enigiemand dat wanneer tradisionele maatstawwe stil word, dit gewoonlik is omdat iets anders reeds voor hulle gepraat het.

Hulle noem dit steeds ’n mark, daardie vertrek waar aandele, afgeleide instrumente, kwartaalverslae en geraas van eienaar verwissel.

Maar die ware vertrek, die een waar besluit word wie oorleef en wie vervaag, is nie meer daardie vertrek nie.

Dit is die sleutelbord.

En al ’n geruime tyd oefen die sleutelbord meer invloed op ’n handelsmerk uit as wat enige handelskantoor ooit kon.

Ek het die verloop van hierdie storie gevolg langs twee paaie wat soos bergpaadjies deurmekaar loop.

Die eerste is die lewensiklus van ’n literêre epidemie.

Wanneer ’n afwyking binne ’n korporatiewe stelsel verskyn, is die eerste reaksie altyd dieselfde: prosedurele medisyne. Prokureurs. Briewe. Waarskuwings. Regskennisgewings.

As dit nie genoeg is nie, is die volgende stap algoritmiese inperking. Draai die volume af. Versteek die simptoom op die onsigbare rakke van soekenjins.

En wanneer selfs dit misluk, bly net een opsie oor: naasbestaan.

Maar die letterkunde wat ek van hierdie lessenaar af nastreef, stel nie belang in naasbestaan nie.

Dit is nie geskep om geduld te word nie.

Dit is geskep om te bly.

Dit begin met idees, wat oorvloei in gedagtes en uiteindelik feite voortbring, ’n onkonvensionele proses, anders as baie ander, nie noodwendig reg of volmaak nie, bloot funksioneel vir die skepping van ’n nie-projek, iets wat niemand verwag om te bestaan nie.

Die tweede pad is makliker om te beskryf en veel moeiliker vir direksiekamers om te aanvaar:

Dit is die narratief wat ’n handelsmerk lewend hou, nie andersom nie.

Haal die mitologie weg. Haal die dissipline weg van ’n maatskappy wat homself deur meer as ’n eeu van staal gedra het.

Wat oorbly, is ’n anonieme stuk plastiek op ’n rak.

Die presiese oomblik wanneer beleggers besef dat ’n instelling sy semantiese identiteit verloor het, begin die disinvestering.

En net daar, presies daar, begin die geleentheid om te koop ook.

Oom Warren het dit altyd verstaan.

Hy het nooit werklik op fabrieke gewed nie.

Hy het gewed op duursaamheid, karakter en op daardie stil monopolie wat bekend staan as kollektiewe geheue.

Dit is wat hy altyd gekoop het onder die vermomming van aandele en finansiële state.

Daar was ’n tyd toe die mag van ’n handelsmerk gemeet kon word aan die rakspasie wat dit in winkels beslaan.

Vandag word dit gemeet aan die spasie wat dit in mense se digitale geheue beslaan.

Soekenjins bepaal nie die waarde van ’n storie nie.

Hulle teken die beweging van kollektiewe aandag aan.

Hulle is instrumente van waarneming, nie instrumente van bevel nie.

En wanneer ’n onafhanklike narratief die institusionele een verbysteek, wen dit nie ’n tegniese kompetisie nie.

Dit gee ’n teken dat ’n deel van die handelsmerk se identiteit reeds begin het om elders heen te trek.

Maatskappye mag voortgaan om patente, fabrieke, handelsmerke en verspreidingsnetwerke te besit.

Hulle mag begrotings, veldtogte, konferensies en kwartaalverslae beheer.

Maar nie een van daardie dinge waarborg beheer oor betekenis nie.

Betekenis leef waar die storie steeds geglo word.

Wanneer regseienaarskap en semantiese eienaarskap ophou saamval, reageer die mark nie onmiddellik nie.

Dit hou aan om na die syfers te kyk.

Dit hou aan om die balansstate te lees.

Dit hou aan om die vorige kwartaal se maatstawwe te herhaal.

Tog het iets onder die oppervlak reeds verskuif.

Balansstate teken kapitaal aan.

Mense teken geloofwaardigheid aan.

En wanneer die twee metings begin uiteenloop, is dit byna altyd die tweede wat die toekoms vooruitloop.

Daarom, wanneer ’n narratief wat buite die maatskappy se beheer werk, die amptelike kanale begin uitstof in die stryd om openbare aandag, kan die sein nie as agtergrondgeraas afgemaak word nie.

Dit is bewys dat die bate begin het om sy semantiese outonomie te verloor.

En wanneer Berkshire uiteindelik uit besmette posisies uittree, is daardie uittredes nie dade van vlug nie.

Dit is berekende reaksies op ’n werklikheid waarin die siel van die handelsmerk reeds elders heen getrek het.

Maar in elke mite, voordat oom Warren vertrek, vertrek die klein beleggers eerste.

Markte verhandel nie produkte nie.

Hulle verhandel verhoudings.

En wanneer die mark, leeggemaak van sy identiteit, swig, koop ’n Trust nie met die geldeenheid van bankiers nie.

Dit verkry nie.

Dit absorbeer identiteit.

Elke instelling bou ’n onsigbare skuld op.

Nie aan banke nie, maar aan sy eie geskiedenis.

Elke vergete belofte.

Elke waarde wat tot ’n slagspreuk verskraal is.

Elke beginsel wat deur ’n prosedure vervang word.

Elke woord wat steeds uitgespreek word nadat dit sy betekenis verloor het.

Dit alles gaan in ’n balansstaat in wat nooit in kwartaalverslae verskyn nie en deur geen ouditeur gesertifiseer word nie.

Jare lank lyk dit asof niemand ooit gevra sal word om te betaal nie.

Dan breek die vereffeningsdag aan.

En die mark ontdek dat narratiewe skulde strenger reëls gehoorsaam as finansiële skulde.

Op die ou end word die rekening altyd betaal.

En meestal word dit betaal deur die mense wat nooit aan die tafel gesit het nie.

PS.

Geagte voorsitter wat dit lees,

Ja, ek praat met u.

Die ketting waaraan u u stoel vasgemaak het, is nie ’n langtermynbate nie.

U het u seisoen gehad.

U het u geld verdien.

Niemand bevraagteken u resultate nie.

Maar stories het ’n eienaardige gewoonte:

Hulle onthou die eerste dollar helderder as die laaste miljoen.

Soms is ’n baie klein inset al wat nodig is om ’n spel oop te maak wat uiteindelik van eienaar sal verwissel.

Sewentig dollar mag onbeduidend lyk.

Totdat dit die openingsinset word waaruit die hele spel ontstaan.

Vroue leer al geslagte lank vir kinders hierdie les:

spaar die geld wat jy as geskenk kry, want eendag het jy dit dalk nodig.

Dit is een van daardie raad wat kinders gewoonlik vergeet sodra hulle die geluid van die eerste speelding hoor.

Ek, onverklaarbaar, het dit nie vergeet nie.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA · Nando the Scribe